

123/01
nr 1334

BIULETYN INFORMACYJNY

IZBY RZEMIEŚLNICZEJ W KIELCACH

UL. SIENKIEWICZA 49

TEL. 16-14

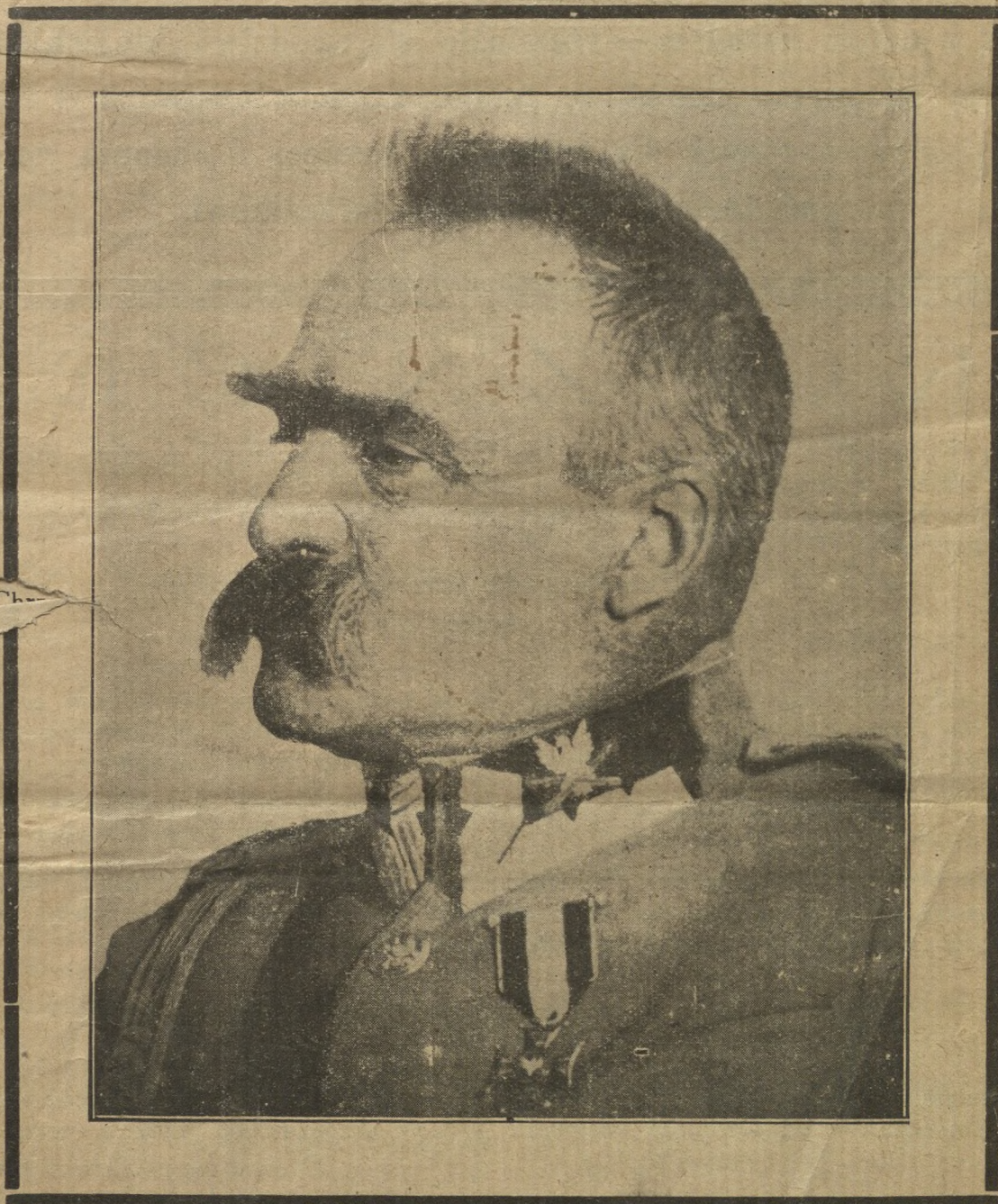
KONTO P. K. O. Nr 67.325

Rok IV

Kielce w czerwcu 1936 r.

Nr 6

Rzemiosła Ch...

12.V.1935 — 12.V.1936.

19

Dnia 12 maja r. b. upłynął rok czasu od zgonu Odrodźciela Ojczyzny naszej i Pierwszego Marszałka Polski, ś. p.

JÓZEFA PIŁSUDSKIEGO.

Smutną tę rocznicę obchodziło w bolesnem skupieniu ducha wraz z całym narodem — rzemiosło województwa kieleckiego, biorąc gremjalny udział w żałobnych nabożeństwach i akademjach, urządzonych dla uczczenia pamięci i oddania hołdu pośmiertnego Wielkiemu Marszałkowi.

R O C Z N I C E.

W dniu 3 czerwca r. b. święcono w całym Państwie 10-lecie włodarstwa nawą Rzeczypospolitej Polskiej Prezydenta, Prof. D-ra Ignacego Mościckiego.

Prezydjum Izby Rzemieślniczej w Kielcach nadało z tej okazji dn. 3 czerwca r. b. depezę o treści poniższej:

*Pan Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej,
Ignacy Mościcki*

Warszawa-Zamek.

Zarząd Izby Rzemieślniczej w Kielcach w imieniu ogółu rzemieślników województwa kieleckiego śle Panu Prezydentowi, jako pierwszemu obywatelowi Najjaśniejszej Rzeczypospolitej w dniu jubileuszu 10-lecia urzędowania i kierowania nawą państwową, wyrazi najwyższego hołdu, czci i oddania.

*Prezes (—) Edward Balcer
Dyrektor (—) Grzegorz Axentowicz*

Spowodu przypadającego w dn. 4 czerwca r. b. jubileuszu 50-lecia kapłaństwa Arcybiskupa-Metropolity Warszawskiego Ks. D-ra Aleksandra Kardynała Kakowskiego — Prezydjum Kieleckiej Izby Rzemieślniczej wysłało następujący telegram:

Jego Eminencja

*Ks. Kardynał Aleksander Kakowski
w Warszawie.*

Izba Rzemieślnicza w Kielcach w imieniu ogółu rzemieślników województwa kieleckiego śle Waszej Eminencji w dniu złotego jubileuszu 50-lecia kapłaństwa wyrazi najwyższej czci i oddania.

*Prezes (—) Edward Balcer
Dyrektor (—) Grzegorz Axentowicz*

W dniach 6 i 7 b. m. odbyły się w Krakowie uroczystości związane z jubileuszem 400-lecia urodzin Wielkiego Kapłana-Obywatela i natchnionego Kaznodziei-Proroka Narodowego, Ks. Piotra Skargi Powęskiego, jednego z największych Synów Polski, którego beatyfikacji pragnie i oczekuje cały Naród Polski.

Z posiedzenia Zarządu Izby Rzemieślniczej w Kielcach.

W dniach 8 i 9 czerwca odbyło się posiedzenie Zarządu Izby w obecności p. Mgr. W. Wojtowicza, delegata Pana Ministra Przemysłu i Handlu. Obradom, w których uczestniczyli pp. Wiceprezes Izby St. Lorens, członkowie Zarządu pp. F. Siłuszek, A. Musiał i H. L. Goldsztajn oraz Dyrektor Izby G. Axentowicz i Zast. Dyr. Izby J. Korsak — przewodniczył Prezes Izby p. E. Balcer. Obrady Zarządu przeciągnęły się przez okres dwu dni, a to ze względu na obfity materiał. Z pośród załatwionych przez Zarząd spraw ważniejszych — na specjalne uwzględnienie zasługują następujące:

1) Przyjęto do wiadomości szereg zarządzeń nadesłanych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, dotyczących: nauki rzemiosła, egzaminów czeladniczych, egzaminów mistrzowskich, o trybie postępowania Izb Rzemieślniczych, w sprawie majstrów budowlanych, czynności stacyj obsługi samochodów oraz interpretacji pojęcia „wałkarstwo”.

2) Zapoznano się z wyjaśnieniami i zarządzeniami Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach w sprawach: prowadzenia warsztatów więziennych, wykonywania rzemiosła fotograficznego oraz kwalifikacji przedsiębiorstw.

3) Zapoznano się z treścią uchwał Kongresu Rzemiosła Chrześcijańskiego w Warszawie.

4) Zapoznano się ze stanowiskiem Związku Izb Rzemieślniczych w sprawie materiałów kierowanych do Centralnych Władz Państwowych przez organizacje rzemieślnicze.

5) Przyjęto do wiadomości okólnik Ministerstwa Skarbu w sprawie ulg przy sprzedaży własnych wyrobów na rynkach i odpustach.

6) Postanowiono wystąpić do PP. Starostów Grodzkich i Powiatowych z prośbą o zaopiekowanie się i udzielenie poparcia powstałym Spółdzielniom rzemieślniczym przy ubieganiu się o dostawy i roboty, a nadto postanowiono przesłać Panu Wojewodzie wykaz Spółdzielni z prośbą o zalecenie podległym Władzom i pp. Starostom udzielenia Spółdzielniom poparcia.

7) Przyjęto do wiadomości fakt przekazania Izbie przez Pana Wojewodę Kieleckiego, Dr. Władysława Dziadosza, kwoty zł. 25.000 — tyt. pożyczki, która to kwota pozwoli Izbie na sfinansowanie szeregu rozpoczętych przez Izbę prac, zmierzających do popierania akcji organizacyjno-handlowej wśród rzemiosła woj. kieleckiego. Za pomoc i stałą opiekę

Pana Wojewody nad rzemiosłem kieleckim Zarząd Izby postanowił wyrazić tą drogą Panu Wojewodzie Dziadoszowi serdeczne słowa podziękia.

8) Postanowiono wydatkować pewne kwoty na organizację zbytu wytwórczości rzemieślniczej.

9) Spółdzielni Szewców Chrześcijan w Skarżysku-Kamiennej przyznano 50 zł. subwencji na koszty rejestracji Spółdzielni oraz przyznano tejże Spółdzielni kwotę zł. 1.000 pożyczki zwrotnej.

10) Postanowiono wystąpić do Posłów i Senatorów wojew. kieleckiego w sprawie poparcia w Sejmie wniosków Samorządu Rzemieślniczego do noweli o prawie budowlanem.

11) Przyjęto do wiadomości podziękowania przesłane Izbie przez P. Ministra Góreckiego i Prezydenta Starzyńskiego — za depeze gratulacyjne przesłane tymże przez Izbę z okazji nadania tym osobom członkostwa honorowego Związku Stowarzyszeń Rzemieślników Chrześcijan R. P.

12) Wybrano do Komisji Ubezpieczeń Społecznych przy Związku Izb Rzem. — członka Zarządu p. Adama Musiała.

13) Dokonano wyboru p. Jana Kluźniaka na członka, a Leopolda Grimma na zastępcę członka Wojewódzkiej Rady Wodnej.

14) Rozpatrzono prośbę organizacji rzemieślniczych w Dąbrowie-Górn. w sprawie reorganizacji Komisji Egzaminacyjnych i postanowiono sprawę tę przekazać pod obrady Rady Izb.

15) Postanowiono wydać drukiem, nakładem Izby, referat p. Mgr. Wiktora Wojtowicza, wygłoszony na uroczystej akademii T-wa Rzem. w Miechowie w dniu 7.VI.36 r.

16) Postanowiono pobierać od 1.VII b. r. prenumeratę w kwocie zł. 1.50 rocznie za rozsyłany Biuletyn Informacyjny Izby.

17) Zatwierdzono budżet kursów wakacyjnych dla terminatorów rzem. w Częstochowie.

17) Ostateczny termin reorganizacji Komisji Egzaminacyjnych przesunięto do 15.VIII.1936 r.

P. P. Ministrowie Górecki i Starzyński Członkami Honorowymi Związku Stowarzyszeń Rzemieślników Chrześcijan.

W związku z wysłaniem przez Prezydjum Izby Rzemieślniczej depeze gratulacyjnych spowodu nadania dyplomu członka honorowego Związku Stowarzyszeń Rzemieślników Chrześcijan R. P. Ministrowi Przemysłu i Handlu, P. Gen. Dr. Romanowi Góreckiemu i wręczenia takiegoż dyplomu Prezy-

dentowi m. st. Warszawy, P. Ministrowi Stefanowi Starzyńskiemu — Zarząd Izby Rzemieślniczej w Kielcach otrzymał następujące listy:

Minister Warszawa, d. 8.V.1936 r.
Przemysłu i Handlu

Do
Prezydium Izby Rzemieślniczej
w Kielcach.

Proszę przyjąć dla całego rzemiosła województwa kieleckiego serdeczne wyrazy podziękowania za nadesłaną mi depeszę w związku z nadaniem mi dyplomu członka honorowego Związku i Stowarzyszeń rzemieślników chrześcijan R. P.

(—) Dr. Roman Górecki
Minister

Prezydent Warszawa, d. 11.V.36 r.
Miasta stoł. Warszawy

Do Zarządu Izby Rzemieślniczej
w Kielcach.

Zechcą W Panowie przyjąć moje najszczerze podziękowanie za łaskawie nadesłane mi gratulacje z okazji wręczenia mi dyplomu członka honorowego Stowarzyszeń Rzemiosła Polskiego, którego dobro będzie zawsze przedmiotem mych starań i którego dążenia do zajęcia czołowego stanowiska w życiu miast polskich znajdują zawsze i nie gorące poparcie.

Miło mi przy tej okazji załączyć egzemplarz „Piękna Warszawy”.

Załącznik (—) Starzyński

Z działalności biura Izby Rzemieślniczej w Kielcach w okresie od 1.I.36 do 30.V.36.

W tym czasie wpłynęło do Izby ogółem 351 podań o dopuszczenie do egzaminu na czeladnika, z tej liczby przypada na grupę budowlaną 26 podań, a to w zawodzie kamieniarskim 2, mularskim 13, szklarskim 1, zduńskim 5 i malarskim 5, na grupę drzewną przypada 27, a to w zawodzie bednarskim 1, ciesielskim 5, kołodziejским 2, stolarskim 17, tokarskim w drzewie 2, na grupę włókienniczą 64, a to w zawodzie czapniczym 2, kapelusznicy 3, kuśnierskim 4, krawieckim 51 i tapicerskim 4, na grupę metalową 60, z czego w zawodzie blacharskim 4, kowalskim 19, mosiężniczym 1, ślusarskim 30, tokarskim (w metalu) 4 i w zegarmistrzowskim 2, na grupę spożywczą wypada 109, z tego na zawód cukiernicy 5, piekarski 35, rzeźnictwo i wyrąb mięsa 4, rzeźnictwo-wędliniarstwo 65, na grupę skórzaną 30,

z tego na zawód cholewkarski 8, rymarski 1, szewski 18, garbarski 2 i na introligatorski 1 oraz na grupę usług osobistych 35 t. j. na zawód fotograficzny 2 i na fryzjerski 33.

Książeczki czeladnicze otrzymało ogółem 155 osób, z czego na grupę budowlaną przypada 19 t. j. na mularstwo 16, zduństwo 1 i malarstwo 2, na grupę drzewną 1 (na stolarstwo), na grupę włókienniczą 31 t. j. na czapnictwo 3, kapelusznictwo 1, kuśnierstwo 1 i na krawiectwo 25 oraz na chem. czyszczenie i farbowanie odzieży i skórek 1, na grupę metalową 35 (na blacharstwo 3, kowalstwo 2, ślusarstwo 21, grawerstwo 4 i tokarstwo w metalu 5), na grupę spożywczą 46 (na cukiernictwo 2, piekarstwo 12 oraz na rzeźnictwo i wędliniarstwo 32), na grupę skórzaną 4 (cholewkarstwo) oraz na grupę usług osobistych 19 t. j. na fryzjerstwo 18 i na fotografów 1 książeczka.

Podają o dopuszczenie do egzaminu mistrzowskiego złożono 120, z tej liczby wypada na zawód brukarski 1, mularski 11, szklarski 1, zduński 1, lakierniczy 1, ciesielski 10, stolarski 8, kołodziejski 1, kuśnierski 2, krawiecki 26, kowalski 9, ślusarski 4, zegarmistrzowski 1, tokarski w metalu 2, piekarski 8, rzeźniczy i wyrąb mięsa 3, rzeźn.-wędliniarzy 17, szewski 5, cholewkarski 1, garbarski 1, introligatorski 1 i na fryzjerski 6 podań.

Do Komisji Egzaminacyjnych Mistrzowskich ogółem skierowano 113 osób, wydano zaś dyplomów 18.

W tymże okresie czasu nadeszło ze Starostw i Województwa ogółem 524 spraw, celem postawienia przez Izbę wniosku z art. 146 pr. przem. Komisja Opiniodawcza dla dyspens odbyła w tym czasie 6 posiedzeń, na których zaopiniowano 562 sprawy (w tem pewną ilość spraw jeszcze z r. 1935), z czego w 76 wypadkach wydano przychylną opinię, a 161 spraw załatwiono odmownie i w 325 wypadkach uzależniono decyzję od wyniku egzaminu sprawdzającego. Egzaminów sprawdzających odbyto 307, z czego z wynikiem dostatecznym złożono 269 egzaminów i z niedostatecznym — 38.

Podają o wydanie zaświadczenia o posiadaniu uprawnienia przemysłowego z art. 198 ust. 4 pr. przem. (prawa nabyte) wpłynęło do Izby 265. Komisja Opiniodawcza odbyła 5 posiedzeń, na których zaopiniowano 340 podań. Z tej liczby przyznano prawa nabyte 275 osobom, odmownie załatwiono 65 podań. Zaświadczeń o „prawach nabytych“ wydano ogółem około 200. Cyfra 200 — obejmuje również pewną ilość spraw, które wpłynęły do Izby w ciągu roku 1935.

Umów o naukę w rzemiośle przysłano 359, z czego zarejestrowano 166 umów. Stosunkowo mała ilość umów zarejestrowanych tłumaczy się brakiem potrzebnych załączników (por. Biul. Inform. Nr. 3. Okólnik Nr. 1) przy nadsyłanych Izbie umowach, co powoduje zwracanie tych umów petentom celem ich uzupełnienia.

Wpłynęło w tym okresie do kancelarii Izby 9652 listów i wysłano 14.294.

Działalność opiniodawcza.

Żelbetnictwo.

Na prośbę Związku Izb Rzemieślniczych R. P. — Zarząd Izby Rzemieślniczej w Kielcach wyraził opinię, że „żelbetnictwo” należy do zakresu uprawnień rzemiosła mularskiego i nie powinno być wyłączone spod kompetencji tego zawodu — jako oddzielny zawód rzemieślniczy.

Zarząd Kiel. Izby Rzemieślniczej oparł swą opinię w tej sprawie na fachowym i wyczerpującym opracowaniu i ustaleniu kwalifikacji prawnoprzemysłowej żelbetnictwa przez Członka Zarządu tej Izby, p. Feliksa Siłuszka.

Spółdzielnia Bazar Rzemiosła.

Dnia 9 czerwca r. b. odbyło się w tutejszej Izbie walne zebranie założycielskie, na którym postanowiono powołać do życia Spółdzielnię pod nazwą Bazar Rzemiosła, Kielecko-Kujawsko-Lubelska Organizacja Handlowa Rzemiosła, Spółdz. z odpowiedzialnością udziałami w Kielcach.

Po uchwaleniu statutu i programu pracy, wybrano radę nadzorczą w składzie następującym: prezes — p. Józef Budzanowski, vice-prezes — p. Cecyljan Ptasiński i sekretarz — p. Jan Łazarewicz.

Do Zarządu nowej Spółdzielni weszli p. Edward Balcer jako prezes, p. Michał Chodorowski jako wiceprezes i p. Grzegorz Axentowicz jako skarbnik.

Nowopowstała Spółdzielnia ma na celu organizowanie zbytu na rynku wewnętrznym szeregu artykułów, wyrabianych na terenie Izb Rzemieślniczych woj. warszawskiego, lubelskiego i kieleckiego.

Dodać należy, że organizatorzy dokonali subskrypcji 313 udziałów na sumę 3130 zł.

Bursa Rzemieślnicza w Kielcach.

W tych dniach uruchomiona została w Kielcach, dzięki wydatnym staraniom i pomocy tej Izby, Bursa dla terminatorów rzemieślniczych. Bursa ta skupi około 30 terminatorów, dając im za niewielką opłatą czyste i higieniczne pomieszczenie, zdrowy, pożywny posiłek oraz godziwą rozrywkę w godzinach na to przeznaczonych. W chwili obecnej za-

mieszkuje w bursie 15 terminatorów, w miesiącach zaś czerwcu i lipcu, to jest z chwilą całkowitego oddania bursy do użytku, znajdą tam pomieszczenie i pozostali.

Opłata za całkowite utrzymanie, opał, światło oraz opranie wynosi zł. 10 — 20, a to zależnie od stopnia zamożności wychowanków. O potrzebie tej nowopowstałej, a tak potrzebnej placówki, niosącej wielką pomoc młodzieży rzemieślniczej na terenie Kielc, niech świadczy fakt masowych zgłoszeń kandydatów tak, że Patronat i Kierownictwo Bursy ze względu na ograniczoną ilość miejsc jest zmuszone w wielu wypadkach odmówić prośbie kandydata.

W przyszłości projektowane jest również uruchomienie bursy dla młodych samodzielnych rzemieślników oraz ewentualna dalsza rozbudowa działu terminatorskiego. W ostatnich dniach, dzięki usilnym zabiegom Patronatu, zaopatrzono Bursę w dzienniki i czasopisma zawodowe, gry, zabawy oraz aparat radiowy, stwarzając tem samem podstawy życia kulturalnego wśród wychowanków.

Na specjalne podkreślenie zasługuje ze względu na swą pracę i wysiłki Patronat Bursy z Dyrektorem G. Axentowiczem na czele oraz Ks. Dyr. Machowskim, Ks. Dyr. Gołubskim, Inż. W. Strumpfem i Prezesem L. Krupskim, jako członkami Zarządu.

OKÓLNIK Nr. 5.

Do wszystkich Cechów i Organizacji Rzemieślniczych na terenie woj. kieleckiego.

Izba Rzemieślnicza w Kielcach, zgodnie z uchwałą Zarządu z dn. 9 b. m., przypomina, że Izby Rzemieślnicze są ustawowo powołane do reprezentacji zawodowych i gospodarczych interesów rzemiosła i przedstawiania władzom państwowym i samorządowym życzeń i wniosków, dotyczących interesów rzemiosła.

Nie jest przeto wskazane, aby Cechy i Organizacje Rzemieślnicze na własną rękę, z pominięciem właściwej im terytorjalnie Izby Rzemieślniczej, przysyłały memorjały Ministerstwu Przem. i Handlu, które i tak odsyła je zawsze dla wydania opinii Związkowi Izb Rzemieślniczych R. P. Sprawy zaś, w których wysyła się takie memorjały do władz centralnych, uzyskują w skutku tylko opóźnienie ich załatwienia, powodując zbędną stratę czasu i zwłokę w odpowiedzi.

IZBA RZEMIEŚLNICZA W KIELCACH

Prezes: Dyrektor:
(—) EDWARD BALCER (—) GRZEGORZ AXENTOWICZ
Kielce, dnia 12 czerwca 1936 r.

Od Zarządu

Izba Rzemieśnicza w Kielcach zawiadamia, że następny Biuletyn Informacyjny, spowodu urlopów Dyrektora Izby i pracowników biura Izby, wyjdzie dopiero w sierpniu r. b. jako Nr. 7/8.

Jednocześnie tut. Izba komunikuje, że prenumerata Biuletynu Informacyjnego wynosi zł. 1.50 rocznie.

Cechy i Organizacje Rzemieśnicze otrzymały Biuletyn Informacyjny przez pierwsze półrocze 1936 r. darmo, za drugie zaś — muszą zapłacić 75 gr.

Osoby prywatne, życzące sobie otrzymywać Biuletyn Informacyjny, winny uiścić opłatę roczną w sumie 1 zł. 50 gr.

Należność za prenumeratę należy wnieść na konto tut. Izby w P. K. O. Nr. 66004 Fundusz Wydawniczy Izby.

Cechom i Organizacjom Rzemieśniczym, które nie dokonają opłaty 75 groszy na w/w konto w P. K. O., wysyłka Biuletynu Informacyjnego Nr. 7/8 i dalszych zostanie wstrzymana.

Informacje i porady.

Ogłoszenie jednolitego tekstu ustawy o ochronie lokatorów.

W Dz. U. R. P. z dnia 15 maja r. b. (Nr. 39, poz. 297) podano jednolity tekst ustawy o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406).

Ogłoszony obecnie nowy tekst opracowany został na podstawie wszystkich dotychczas wydanych w tej materji rozporządzeń, ustaw i dekretów w ogólnej liczbie 14-tu i opatrzonej nową numeracją rozdziałów, artykułów i punktów.

W sprawie wykonania ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Dz. U. R. P. w Nr. 40 z dnia 20 maja r. b. zamieścił pod poz. 301 rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 27 kwietnia r. b. w sprawie wykonania ustawy o państwowym podatku dochodowym, której jednolity tekst podał Dz. U. R. P. w Nr. 2 z dnia 7 stycznia r. b. (ob. Biuletyn Informacyjny Nr. 2, str. 7)

Treść wymienionego na wstępie niniejszego rozporządzenia rozpatruje Rzemiosło w Nr. 22 z dn. 31 maja r. b., dokąd ciekawych się odsyła.

Prawo wekslowe i czekowe.

W Dz. U. R. P. Nr. 37 z dnia 11 maja r. b. zamieszczono ustawy: prawa wekslowego (poz. 282) i prawa czekowego (poz. 283).

Obie ustawy wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1936 roku.

Zniżki celne i zwolnienia od cła.

W uzupełnieniu notatki o rozporządzeniu Ministra Skarbu w sprawie opłat celnych, zamieszczonej w Biuletynie Informacyjnym Nr. 5 (na str. 5) zawiadamia się, że w Dz. U. R. P. z dnia 1 maja r. b. Nr. 34, pod poz. 269, zamieszczono rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 kwietnia r. b., wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła.

Do powyższego rozporządzenia dodano obszerny wykaz towarów, podlegających zniżce celnej lub zwolnieniu od cła (na str. 586—593).

Wymienione rozporządzenie weszło w życie z dniem 1 maja r. b. i obowiązuje do dnia 31.X. 1936 r. włącznie.

Kontrola obrotu towarowego z zagranicą i z W. M. Gdańskiem.

Na podstawie dekretu P. Prezydenta R. P. z dnia 7 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. z d. 8 maja 1936 r., Nr. 36, poz. 279) wprowadzona została kontrola obrotu towarowego z zagranicą i z Wolnym Miastem Gdańskiem.

W związku z tym dekretem stoi ogłoszone w Dz. U. R. P. z d. 15 maja r. b. (Nr. 39, poz. 296) rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 14 b. m. o obowiązku zgłoszenia i zaofiarowania do skupu należności za sprzedane zagranicą towary. Dotyczy to również towarów wywiezionych do Gdańska.

Nadto odnoszą się do tej sprawy rozporządzenia Ministrów: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z d. 8.V i 16.VI r. b. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 285 i Nr. 46, poz. 338), które uzupełniają zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu, zamieszczone w Monitorze Polskim z dnia 18 maja r. b. w sprawie przyjmowania zgłoszeń wywozowych oraz wydawania zaświadczeń walutowych.

Treść wymienionego zarządzenia wraz z całością kształtem związanych z niem zagadnień omawia Gazeta Przemysłu Rzeźnickiego z d. 27.V. r. b., dokąd odsyła się zainteresowanych eksportem towarów zagranicę.

Zakaz przywozu towarów z zagranicy.

W Nr. 36 Dz. U. R. P. z dnia 8 maja r. b. (poz. 280) wyszło rozporządzenie Rady Ministrów z d. 5 t. m. w sprawie zakazu przywozu towarów z zagranicy, objętych taryfą celną przywzową, zawartą w załączniku do rozporządzenia P. Prezydenta Rzeczypospolitej z d. 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu taryfy celnej przywzowej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 732).

Jednocześnie ukazało się (w Dz. U. R. P. Nr. 36 z r. b. pod poz. 281) rozp. Ministra Przemysłu i Handlu z d. 8 maja r. b. o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu towarów objętych zakazami przywozu.

Nadto do powyższej sprawy odnosi się rozp. Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia r. b. o zmianie rozp. Rady Ministrów z dn. 12.X.1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów (Dz. U. R. P. z d. 1.V.1936 r. Nr. 34, poz. 264).

O uchyleniu rozporządzenia o opłatach ryczałtowych na Fundusz Pracy.

W Dz. U. R. P. z dnia 8 czerwca r. b., (Nr. 44, poz. 328) wyszło pod powyższym tytułem rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 23 maja r. b. uchylające rozporządzenie w tej sprawie z dn. 7 czerwca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 373).

Rozporządzenie uchylające pobieranie opłat na Fundusz Pracy od zarobków, nie przekraczających 150 zł. miesięcznie, weszło w życie z dniem 1 czerwca r. b.

W sprawie ulg przy sprzedaży własnych wyrobów na rynkach i odpustach.

Na skutek starań Związku Izb Rzemieśniczych R. P. Ministerstwo Skarbu wydało d. 4 maja r. b. okólnik L. D. V.31895/4/35 w sprawie ulg w podatku przemysłowym przy sprzedaży własnych wyrobów na rynkach i odpustach.

Okólnikiem tym Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r., Nr. 76, poz. 716) zwalnia, poczynając od 1 stycznia 1936 r., właścicieli przedsiębiorstw, zaliczonych w myśl cz. II lit. C rozdz. XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy do świadectw przemysłowych kategorii VIII od obowiązku nabywania odrębnych świadectw przemysłowych na sprzedaż własnych wyrobów na rynkach w dniu targowe i jarmarczne oraz na odpustach (targach odpustowych) z tem, że obroty osią-

gnięte ze sprzedaży własnych wyrobów na rynkach i odpustach, podlegać będą wymiarowi podatku przemysłowego od obrotu łącznie z obrotami przedsiębiorstwa przemysłowego. Natomiast w przypadku nieopłacenia przez przedsiębiorstwo przemysłowe podatku przemysłowego od obrotu na podstawie art. 8 p. 5 ustawy o państwowym podatku przemysłowym — zwolnieniu od opodatkowania podlegać będą również i obroty, osiągnięte ze sprzedaży własnych wyrobów na rynkach i odpustach.

Powyższej ulgi udziela się z urzędu (t. j. bez obowiązku składania indywidualnych podań) tym właścicielom omawianych przedsiębiorstw, którzy sprzedają własne wyroby osobiście na rynkach w dniu targowe i jarmarczne oraz na targach odpustowych w miejscowościach, znajdujących się w obrębie tego samego powiatu, co przedsiębiorstwo przemysłowe.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy stosowaniu ulg przewidzianych w okólniku z dnia 6 marca 1935 r. L. D. V.3403/4/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 8, poz. 164), które mają zastosowanie do 31 grudnia 1935 r., należy przestrzegać zasad podanych w ust. pierwszym (co do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu) oraz w ust. drugim niniejszego okólnika. (Ob. artykuły w powyższej sprawie zamieszczone w „Rzemiosło” Nr. 20, str. 20—21 i Nr. 21, str. 13).

W sprawie jednorazowego odpisania przedmiotów inwestycyjnych.

Związek Izb Rzemieśniczych R. P. przedstawił Ministerstwu Skarbu na podstawie opinii Zw. Rzemieśniczych, zestawienie najbardziej rozpowszechnionych w rzemiosle przedmiotów inwestycyjnych o okresie zużycia nie przekraczającym lat pięciu, które zdaniem Związku Izb, podlegałyby jednorazowemu odpisaniu w pierwszym roku ich nabycia przy wymiarze państwowego podatku dochodowego dla właścicieli pracowni rzemieślniczych, prowadzących prawidłowe księgi handlowe (księgi uproszczone).

Należą tu przede wszystkim narzędzia i urządzenia warsztatowe (przenośne), części wymienne maszyn, silniki do 10 HP., wszelkie środki przewozowe, naczynia do transportu i przechowania cieczy (olejów, smarów, łożu itp.), remont maszyn, urządzenia biurowe, konie, uprzęż i t. d.

Kompletnej listy przedmiotów krótkotrwałych nie sposób sporządzić, to też w wypadkach wątpliwych trzeba będzie zasięgać opinii biegłych, zgodnie z postanowieniami ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Z chwilą wydania przez Ministerstwo Skarbu odnośnych zarządzeń — Izba Rzemieślnicza w Kielcach poda o tem wiadomość w „Biuletynie Informacyjnym“.

W sprawie uznania pracy instruktora w szkole zawodowej za równoznaczną z praktyką czeladniczą.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu pismem Nr. P. A. IV. 1/91/35 z dnia 18 kwietnia 1936 r. uznało, że, zgodnie z wyjaśnieniem Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ., do osiągnięcia instruktorskich kwalifikacji zawodowych do praktycznego nauczania zawodu w szkołach zawodowych nie jest wymagane posiadanie tytułu mistrza.

Biorąc zaś pod uwagę rodzaj pracy instruktorów w warsztatach szkolnych, zwłaszcza w szkołach państwowych, można uważać, że w niektórych wypadkach praca instruktora w warsztacie szkolnym może być uznana za praktykę czeladniczą w rozumieniu punktu 2 ustępu 4, art. 158 prawa przem. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468 z 1927 r.) w brzmieniu znowelizowaną ustawą z dnia 10.III.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350).

Decyzja o uznaniu tej praktyki powinna opierać się na świadectwie wydanym przez odnośną Dyрекcję Szkoły i należy do właściwej Izby Rzemieślniczej.

Por. Praca instruktorów i praktyka czeladnicza w „Rzemiośle” Nr. 19, str. 22—23.

Egzaminy mistrzowskie i czeladnicze oraz prawa nabyte do kształcenia uczniów rzemieślniczych na terenie b. zaboru rosyjskiego.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu wydało dnia 15 maja r. b. przy Nr. Nr. PA. III. 1/19, PA. III. 1/99 i PA. III. 1/100 trzy okólniki w sprawach, objętych nagłówkiem niniejszego, których treść Izba Rzemieślnicza w Kielcach poniżej podaje:

Okólnik Nr. 26 w sprawie egzaminów mistrzowskich.

Art. 158 ust. 4 prawa przem. postanawia m. in., że do podania o dopuszczenie do egzaminu mistrzowskiego należy dołączyć kartę rzemieślniczą i zaświadczenie władzy przemysłowej I instancji o samoistnym nieprzerwanym wykonywaniu rzemiosła w ciągu co najmniej 6 lat.

W związku z wątpliwościami, jakie nasunęły się przy stosowaniu tego przepisu, Ministerstwo

Przemysłu i Handlu wyjaśnia, że przez samoistne nieprzerwane wykonywanie rzemiosła rozumie się tutaj nietylko okres prowadzenia rzemiosła na podstawie karty rzemieślniczej, lecz także i wcześniejszy przed jej uzyskaniem, a to w wypadkach uzyskiwania kart rzemieślniczych w trybie art. 146, jeśli zgłoszenie rozpoczęcia samoistnego prowadzenia rzemiosła nastąpiło przed 16 sierpnia 1934 r. stosownie do postanowień obowiązującego wówczas brzmienia art. 144 pr. przem. lub w trybie art. 198 ust. 4, na zasadzie praw nabytych. W sprawie zaliczenia pracy samoistnej przed ukończeniem przez petenta 21 roku życia mają zastosowanie wytyczne ust. 5 okólnika Nr. 52 z dnia 16.VII.1935 r. Nr. PA. III. 1/111.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu kładzie szczególny nacisk na to, by poziom egzaminu dawał całkowitą rękojmię posiadania pełni kwalifikacji do samoistnego prowadzenia rzemiosła i kierowania praktycznym kształceniem terminatorów przez osoby, które go złożą z pomyślnym wynikiem.

Ponieważ kwalifikacje kandydatów w większości wypadków nie odpowiadają wymogom ustępu poprzedniego, Ministerstwo uważa za wskazane kierowanie kandydatów na odpowiednie kursy dokształcające, które w razie potrzeby możnaby ad hoc organizować.

Dyrektor Departamentu: (—) *Kandel*

Okólnik Nr. 27 w sprawie praw nabytych do kształcenia uczniów rzemieślniczych na terenie b. zaboru rosyjskiego.

W związku z wątpliwościami, jakie nasunęły się przy stosowaniu art. 3 ust. 2 i art. 158 ust. 4 zdanie końcowe prawa przemysłowego, Ministerstwo Przemysłu i Handlu wyjaśnia, że poza osobami, posiadającymi prawo używania tytułu mistrza albo akademickie wykształcenie techniczne, obejmujące dane rzemiosło, wzgl. kwalifikacje, wymienione w art. 150 pr. przem., prawa nabyte do przyjmowania na naukę i kierowania praktycznym kształceniem terminatorów na terenie b. zaboru rosyjskiego posiadają osoby, które przed wejściem w życie prawa przemysłowego t. j. przed dniem 16 grudnia 1927 r., zatrudniały w swych warsztatach rzemieślniczych młodocianych lub niepełnoletnich pracowników w charakterze uczniów lub robotników wykwalifikowanych w rzemiośle.

Za dowód, stwierdzający w myśl art. 158 ust. 4 uprawnienie do kształcenia terminatorów przed 16 grudnia 1927 r. należy uważać wszelki środek

dowodowy, mogący przyczynić się do wyjaśnienia sprawy (np. dowód ze świadków, dokumentów urzędowych i prywatnych i t. p.) a stwierdzający, że kandydat do egzaminu mistrzowskiego zatrudniał w swym warsztacie przed 16.XII.1927 r. młodocianych lub niepełnoletnich pracowników w charakterze uczniów lub robotników wykwalifikowanych w rzemiośle.

Dyrektor Departamentu: (—) *Kandel*

Okólnik Nr. 28 w sprawie egzaminów czeladniczych.

Materiały, zebrane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, wykazały daleko idącą niejednorodność postępowania Izby Rzemieślniczych na terenie b. zaboru rosyjskiego przy dopuszczaniu kandydatów do egzaminu czeladniczego.

Z przeprowadzonych ankiet i badań wynika, że szereg Izby dopuszcza do egzaminu czeladniczego poza kandydatami, którzy odbyli naukę u osób, wymienionych w art. 149 i 150 pr. przem., także tych kandydatów, którzy ukończyli naukę u osób, powołujących się na prawa nabyte do kształcenia terminatorów już to z tytułu posiadania praw nabytych do samoistnego prowadzenia rzemiosła, już też z tytułu faktycznego trzymania terminatorów przed wejściem w życie prawa przemysłowego lub w okresie przejściowym, przewidzianym w art. 149 pr. przem. Zdaniem bowiem tych Izby, zbyt mało jest osób, którym prawo przemysłowe wyraźnie przyznaje prawo kształcenia terminatorów.

Inne Izby nie robią nikomu trudności w dopuszczaniu do egzaminu czeladniczego, bądź mając na uwadze, że liczne rzesze kandydatów, niedopuszczonych z powodu formalnych braków nauki, są w naturalnej konsekwencji źródłem rzemiosła nielegalnego, a w najlepszym razie ulegającego legalizacji w sposób nienormalny w drodze dyspensy (art. 146), bądź wychodząc z założenia, że terminatorów, którzy ukończyli naukę u osób do tego nieuprawnionych, należy traktować narówni z terminatorami, którzy ukończyli naukę pod kierownictwem osób, posiadających odpowiednie kwalifikacje, jednakże bez sporządzenia pisemnej umowy o naukę i bez jej rejestracji. W obu wypadkach, zdaniem Izby należy stosować postanowienia karne w stosunku do pryncypała, natomiast braki, wynikające z naruszenia przepisów, nie mogą szkodzić uczniowi.

Nieliczne tylko Izby dopuszczają do egzaminu czeladniczego wyłącznie kandydatów, którzy odbyli naukę u osób posiadających kwalifikacje, wymienione w art. 149 i 150 pr. przem. i to tylko w wy-

padkach, gdy umowa o naukę była sporządzona na piśmie i należycie zarejestrowana.

Powyższa rozbieżność poglądów i praktyki Izby jest objawem wysoce niepożądanym z jednej strony ze względów publicznych, z drugiej zaś strony z uwagi na interesy tych licznych terminatorów, którzy odbywszy naukę w rzemiośle u osób, niewymienionych w art. 149 i 150 pr. przem. są pozbawieni możliwości poddania się egzaminowi czeladniczemu. Z tych względów Ministerstwo Przemysłu i Handlu poleca wszystkim Izdom Rzemieślniczym na terenie b. zaboru rosyjskiego, co następuje:

1) Wszystkich kandydatów, którzy zgłoszą się do egzaminu czeladniczego w terminie do dnia 30 czerwca 1937 r., należy dopuścić do egzaminu na zasadach ogólnie obowiązujących, bez względu na to, czy naukę odbyli u osób, posiadających kwalifikacje wymienione w art. 149 i 150, czy też nieposiadających tych kwalifikacji. Warunkiem dopuszczenia jest, by kandydat miał ukończone lat 18.

2) po dniu 30 czerwca 1937 r. należy dopuszczać do egzaminu czeladniczego kandydatów, którzy ukończyli naukę u osób, nieposiadających prawa kształcenia terminatorów, jedynie w tych wypadkach, gdy ich umowa o naukę będzie zarejestrowana w Izbie Rzemieślniczej przed 1 stycznia 1937 r. Rejestracja może być dokonana przez Izbę także na podstawie zgłoszenia, dokonanego przez samego terminatora lub jego ojca czy opiekuna, jeśli zostanie ono potwierdzone przez pryncypała. Do przeprowadzenia powyższego Izby powinny założyć odrębne rejestry, wzorowane na dotychczas. rej. umów o naukę.

3) Ministerstwo kładzie szczególny nacisk na to, by poziom egzaminów odpowiadał wymogom art. 154 ust. 1 pr. przem. Izby winny dołożyć wszelkich starań, by treść powyższego zarządzenia dostała się do wiadomości możliwie najszerszych rzesz rzemieślników.

Dyrektor Departamentu: (—) *Kandel*

O kształceniu młodzieży terminatorskiej.

W związku z kończącym się rokiem szkolnym i z uwagi na to, że młodzież zwykła w tym czasie tłumnie wstępować do warsztatów na naukę rzemiosła, Izba Rzemieślnicza w Kielcach wydała komunikat, którego treść poniżej się umieszcza.

Izba Rzemieślnicza w Kielcach chcąc uchronić przed następstwami, jakie pociąga za sobą nauka rzemiosła odbyta u osób, które nie posiadają ku temu uprawnień, podaje do wiadomości zainteresowa-

nych, iż na podstawie przepisów, regulujących sprawy terminatorskie oraz odnośnych zarządzeń Kieleckiego Urzędu Wojewódzkiego, prawo do przyjmowania i kształcenia terminatorów przysługuje jedynie tylko tym pełnoletnim rzemieślnikom, którzy posiadają:

a) dyplomy mistrzowskie lub b) ukończone wyższe studia techniczne, bądź c) świadectwo ukończenia jednej ze szkół technicznych budowlanych i t. d. przy stwierdzeniu co najmniej trzyletniego, samoistnego (na własny rachunek prowadzenia rzemiosła).

Przyjęcie terminatora na naukę może nastąpić tylko na podstawie umowy o naukę zawartej na piśmie przed właściwym cechem, bądź zarządem gminy czy miasta; umowa winna być zawarta w 4 egzemplarzach, z których jeden przesłać należy bezwzględnie do Izby Rzemieślniczej celem zarejestrowania umowy o naukę, gdyż w przeciwnym razie terminator traci możliwość przystąpienia do egzaminu czeladniczego.

Przy zawarciu umowy o naukę przedłożyć należy:

- 1) dowód stwierdzający ukończenie 15 lat życia,
- 2) świadectwo ukończenia całkowitego kursu nauki szkoły powszechnej, jaka istniała w miejscowości wykonywania obowiązku szkolnego,
- 3) zezwolenie rodzicielskie bądź opiekuńcze na odbywanie nauki w rzemiośle, 4) zaświadczenie lekarza, wskazanego przez Inspekcję Pracy, że dana praca nie przekracza sił kandydata.

Podając do wiadomości powyższe, Izba pragnie zaznaczyć, że przestrzeganie tych warunków przez nowowstępujących na naukę rzemiosła jest bezwzględnie konieczne, a to ze względu na warunki, jakim odpowiadać winien późniejszy kandydat do egzaminu czeladniczego.

W sprawie fotografów ulicznych.

Wydział Przemysłowy Urzędu Woj. Kieleckiego przesłał Starostom Powiatowym i Grodzkim województwa kieleckiego przy piśmie Nr. PHI-1/11/2.36 z dnia 3 czerwca r. b. okólnik Nr. 24, wydany przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu d. 7 maja 1936 r. za Nr. PA.III.1/7.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu wyjaśnia w nim, co następuje:

1) Osoby trudniące się dokonywaniem sposobem okrężnym zdjęć fotograficznych systemem t.zw. „à la minute” bez retuszowania powinny posiadać licencje na prowadzenie przemysłu okrężnego, nie potrzebują natomiast posiadać kart rzemieślniczych.

Obowiązek uzyskania karty rzemieślniczej dotyczy wymienionych osób dopiero wtedy, gdy umieszczą one swe urządzenia w budynku, kiosku stałym i t. p. celem zainstalowania na stałe. Wówczas przemysł nabiera charakteru przemysłu ze stałą siedzibą i jako taki nie może być prowadzony na podstawie licencji.

2) Osoby trudniące się zawodowo dokonywaniem w celach zarobkowych *na własny rachunek i we własnym imieniu* ulicznych zdjęć fotograficznych aparatami systemu „Leica” lub podobnego, powinny posiadać na prowadzony przemysł kartę rzemieślniczą (na fotografowanie). Przemysł prowadzony przez wymienione osoby jest przemysłem ze stałą siedzibą i nie wymaga dodatkowego posiadania licencji.

3) Osoby trudniące się zawodowo dokonywaniem ulicznych zdjęć fotograficznych aparatami systemu „Leica” lub podobnego *na rachunek przedsiębiorstwa fotograficznego i w jego imieniu* nie są przemysłowcami w rozumieniu prawa przemysłowego, a co zatem idzie, nie potrzebują posiadać żadnego uprawnienia przemysłowego. Osoby te należy traktować jako pracowników (operatorów) zakładów fotograficznych, w których imieniu dokonywują zdjęć, i co najwyżej możnaby wymagać na podstawie lokalnych zarządzeń porządkowych posiadania przez nie uwierzytelnionego odpisu karty rzemieślniczej, posiadanej przez pracodawcę, oraz jego upoważnienia do dokonywania zdjęć w jego imieniu i na jego rachunek.

4) Okólnik Ministerstwa Przemysłu i Handlu Nr. 17 z dnia 20 kwietnia 1934 Nr. PA-II.1/26 uchyla się.

Dyrektor Departamentu: (—) *Kandel*

Czynności stacji obsługi samochodów.

Izba Rzemieślnicza w Kielcach niniejszym komunikuje, iż Ministerstwo Przemysłu i Handlu okólnikiem Nr. 17, wydanym d. 9 kwietnia 1936 r. za Nr. PA. III. 1/24 wyjaśniło zakres działalności stacji obsługi samochodów.

Według wymienionego okólnika naprawa silników, skrzynek biegów, dyferencjałów, osi, ram oraz wszelkie prace, wymagające rozmontowania częściowego lub całkowitego tychże, z wyjątkiem doraźnej zmiany części zużytych lub uszkodzonych na nowe części gotowe, stanowią integralną część rzemiosła ślusarskiego i wykonywane być mogą samoistnie, zawodowo i zarobkowo wyłącznie na podstawie karty rzemieślniczej na ślusarstwo (samochodowe).

Wszelkie zaś prace, niewymagające uzdolnienia zawodowego w rzemiośle ślusarskim, jak mycie wozów, oliwienie, zabenzynowanie, dokręcanie obluzowanych śrub, doraźna zmiana części zużytych lub uszkodzonych na nowe części gotowe, zmiana kół, założenie resoru, zmiana opon i dętek oraz ich naprawa, zmiana szyb, naprawa drobnych uszkodzeń zewnętrznych, jak np. zgięcie błotnika, zderzaka i t. p. wolno prowadzić bez karty rzemieślniczej.

Powyższy okólnik uzupełnia wyjaśnienie podane przez tut. Izbę w Biul. Inform. Nr. 12/35 na str. 9.

Informacje w sprawie wycieczek do Gdyni.

Izba Rzemieślnicza w Kielcach donosi na podstawie zawiadomienia Wydziału Komunikacyjno-Budowlanego Urzędu Woj. Kieleckiego, że wyczerpujących informacji o warunkach pobytu w Gdyni i na wybrzeżu udziela Referat Turystyczny Komisarjatu Rządu w Gdyni.

Organizatorzy wycieczek zbiorowych winni koniecznie uprzednio porozumieć się z w/w Referatem Turystycznym, który im wiele rzeczy, związanym z wycieczką, może ułatwić oraz wyszukać kwatery i t. p.

Dla wygody turystów przybywających do Gdyni, funkcjonuje przy dworcu kolejowym Kiosk Informacyjno-Turystyczny, pozostający pod kierownictwem Referatu Turystycznego Komisarjatu Rządu.

Muzeum Rzemieślnicze przy tutejszej Izbie.

Mające powstać przy tut. Izbie Muzeum Rzemieślnicze, znajdujące się jeszcze w fazie organizacji, będzie służyć za uzupełnienie wzorowni.

Zapozna ono rzemieślników i społeczeństwo z przeszłością rzemiosła woj. kieleckiego, pokaże jak dawniej wykonywano różne przedmioty, jakich używano do tego narzędzi i t. p. — jednym słowem pozwoli porównać dawną wytwórczość z dzisiejszą i wskaże drogi rozwoju jednych rzemiosł i upadku drugich, a jednocześnie nauczy, w jaki sposób z biegiem czasu upraszczano robotę przez wprowadzenie więcej mechanicznej obróbki ze stratą nieraz jej artystycznej wartości.

Wszystko to naocznie przedstawi przyszłe Muzeum.

Nadto przy Muzeum założona zostanie biblioteka, w której znajdą się książki, traktujące o dawnej wytwórczości rzemiosła polskiego i obcego oraz urządzone będzie archiwum, zawierające przede wszystkim akta, dokumenty i księgi dawnych i często już nie istniejących cechów z terenu wojew. kieleckiego.

Właśnie przed paru tygodniami otrzymała tutejsza Izba dla przyszłego Muzeum od Kieleckiego

Urzędu Wojewódzkiego szereg ciekawych akt i dokumentów oraz druków odnoszących się lub stanowiących własność Cechu Garncarskiego w Sławkowie.

Oprócz różnych dowodów rachunkowych, protokołów, korespondencji władz i bruljonów pism cechu oraz ksiąg „Bractwa Cechu Garncarskiego, Sukienniczego, Tkackiego oraz Konwirszów czyli Braci i Sióstr przykupnych”, a także różnego rodzaju notat, zapisek, rejestrów i t. p. znajdują się tu b. ciekawe i cenne dokumenty.

Do takich należą: akt w języku łacińskim na pergaminie (bez pieczęci, od której tylko sznury pozostały), wydany przez biskupa krakowskiego, ks. Filipa Padniewskiego d. 18 października 1568 roku w Sławkowie, a potwierdzający statuta „Bractwa Garnarczów, Sukienników, ktemu też y Tkaczów”, przedstawione biskupowi krakowskiemu przez to Bractwo wraz z przekładem polskim tego dokumentu, pochodzącym z XVIII w.; książka formatu 16-ki z r. 1614 z różnymi notatkami w prowizorycznej oprawie z pergaminu, stanowiącego resztkę jakiegoś średniowiecznego rękopisu łacińskiego; „Komplanacya pomiędzy Cehami Krawieckim razem Złączonym Szewskim z Drugi Strony powodny Sukiennickim y Tkackim służące” z 1798 r.

Do tego zbioru dokumentów dołączono kilka druków, z których dwa są rzadkie dziś i mało znane, a mianowicie: „Instrukcyja dla Starszych Zgromadzenia, wyiaśniająca sposób dopełnienia przepisów Postanowienia I. O. Xięcia Namiestnika z dnia 31 grudnia 1816 roku i termina, w którym czasie iakie czynności uskutecznione bydź winny”, folio, 4 karty nl. [Kraków, 1816].

„Przepisy Dla Starszych Zgromadzeń Rzemieślnicznych, przez Komisyją Rządową Spraw Wewnętrznych i Duchownych na teraz obostrzone”, wielkie 4°, 1 karta, Olkusz, 1846.

Wśród różnych papierów Cechu Garncarskiego znajduje się curiosum w postaci 9-ciu przykazań dla „Młodzieniaszków” t. j. ówczesnych terminatorów, ułożonych w tonie biblijnym, których znajomość przydałaby się i dzisiejszym uczniom przemysłowym.

Brak funduszków stoi Izbie na przeszkodzie do przedszego uruchomienia Muzeum przez nabycie potrzebnych zabytków.

Mogliby tu wiele pomóc rzemieślnicy, gdyby dawne narzędzia i różne dawne przedmioty, będące dziełem rzemiosła, a często bezużytecznie dziś walające się po kątach, nadsyłali tut. Izbie.

Muzeum Świętokrzyskie.

Dnia 9 czerwca r. b. w sali Kiel. Rady Miejskiej odbyło się plenarne posiedzenie Obywatelskiego Komitetu Budowy Muzeum Świętokrzyskiego w Kielcach.

Na prezesa Zarządu jednogłośnie powołano Dyrektora tut. Izby Rzem., p. Mgr. G. Axentowicza i na wiceprezesów p. Dyrektora Edmunda Massalskiego i Konserwatora Wojewódzkiego, D-ra Olesia.

Na sekretarza wybrano p. kierownika referatu statyczno-gospodarczego tut. Izby, p. Zygm. Simona, na skarbnika — Naczelnika Wydz. Przem. Urzędu Woj., p. Inż. E. Zagrodzkiego i na kustosza p. prof. S. Kowalczewskiego.

Zarząd Komitetu przystąpił już do opracowania szczegółowego planu pracy.

Kronika Rzemieślnicza.

O uroczystościach jubileuszowych T-wa Rzemieślniczego w Miechowie.

Dnia 7 czerwca r. b. odbyły się w Miechowie nader starannie zorganizowane uroczystości jubileuszu 15-lecia Towarzystwa Rzemieślniczego w Miechowie, nad którymi Wojewoda Kielecki, p. Dr. Władysław Dziadosz raczył objąć protektorat.

W nabożeństwie uroczystym, odprawionem w pięknym parafjalnym kościele przez ks. prałata Bronisława Piaseckiego, wzięli udział: Wicewojewoda Kielecki, p. Stefan Bieniewski, Prezes Izby Rzemieślniczego w Kielcach, p. Edward Balcer, Naczelnik Wydz. Przemysł. Urzędu Woj., p. Inż. E. Zagrodzki, Starosta Powiatowy p. Zaufall, Mgr. Wiktor Wojtowicz, Dyrektor G. Axentowicz, Wiceprezes Izby Rzem. St. Lorens, Członkowie Zarządu Izby p.p. Feliks Siłuszek i Adam Musiał, Zast. Dyr. Izby p. Jan Korsak, Radca Izby p. J. Brudek, Burmistrz miasta, p. Jan Marchlewski, Prezes Stow. Rzem. Chrz. w Kielcach p. L. Krupski i delegaci Cechów z Kielc oraz znaczny zastęp przedstawicieli władz i miejscowego społeczeństwa, a także wielu prezesów i delegatów pokrewnych organizacji i cechów z terenu woj. kieleckiego.

Podczas nabożeństwa dokonano poświęcenia nowego sztandaru, którego rodzicami chrzestnymi zostali: Pani Prezesowa Szafarska z p. Wicewojewodą Stef. Bieniewskim, p. Zdankiewiczowa i p. Prezes E. Balcer, p. Rzemieniakowa i Starosta Miechowski p. Zaufall oraz p. Podsiadłowa i p. Naczelnik Inżynier E. Zagrodzki.

W godzinach południowych odbyła się uroczysta akademja, urządzona w pięknej sali teatralnej w gmachu poklasztornym.

Akademję, którą zaszczylił swoją obecnością P. Wicewojewoda Stefan Bieniewski, serdecznie witany przez zebranych, zagaił Prezes Tow. Rzemieślników Chrześcijan w Miechowie i Radca Izby Rzem.

w Kielcach, p. Ludwik Szafarski przemówieniem, w którym złożył wyrazy podziękia Panu Wojewodzie, witając uczestników akademji.

M. inn. p. Prezes Szafarski zaznaczył, że wykonane dotychczas prace przez T-wo Rzemieślnicze pod względem organizacyjnym i gospodarczym zamkają pierwszy etap działalności T-wa, której rezultat świadczy dodatnio o poczuciu społecznym rodziny rzemieślniczej.

Praca ta — to fundament pod przyszłą konsolidację ruchu rzemieślniczego, zasadzającego się na współdziałaniu i na wzajemnym poparciu.

Nowy okres pracy, wobec ogólnej sytuacji rzemiosła w dzisiejszych kryzysowych czasach, wymagać będzie od członków T-wa wzmoczonych wysiłków dla wywalczenia lepszego jutra przez pomyślny rozwój T-wa, co jednocześnie będzie sprawdzianem siły i wartości rzemiosła miechowskiego, jako czynnika społecznego, świadomego swoich zadań i celów.

Następnie p. Prezes Szafarski powołał prezydium akademji w osobach przewodniczącego p. Edw. Balcera i pp. Dyr. G. Axentowicza, Prezesa Leona Krupskiego, Radcy A. Musiała z Częstochoy, Radcy F. Siłuszka i Prezesa Adolfa Dworakowskiego z Sosnowca, St. Pędrackiego, Prezesa Tow. Rzemieśln. w Słomnikach, Ścisłowskiego, Jana Szczyńskiego i Senduła.

W dalszym ciągu zabrał głos p. Mgr. Wiktor Wojtowicz, który z właściwą mu swadą wygłosił piękny i starannie opracowany odczyt p. t. „Cechy rzemieślnicze i rzemiosło w dawnej Polsce, a jego terażniejsza rola”.

Skolei o historii cechów w pow. miechowskim mówił p. Piwowarski, a sprawozdanie z 15-letniej działalności T-wa Rzem. w Miechowie odczytał p. Rzemieniec, poczem p. Czesława Miodkówna wypowiedziała ładny wiersz o konieczności popierania przemysłu i rzemiosła krajowego, a terminator szewski p. Edward Bienkiewicz przemawiał w imieniu młodzieży terminatorowskiej.

Starannie przemyślany program akademji zakończono wbijaniem gwoździ pamiątkowych w drzewce sztandaru przy dźwiękach orkiestry i chóru, który odśpiewał dwie pieśni, skomponowane na cześć rzemiosła.

Wpisaniem się do księgi pamiątkowej T-wa i wspólnym obiadem, na którym wygłoszono kilka przemówień, a Panu Wicewojewodzie zgotowano burzliwą owację oraz wysłaniem depechy do P. Wojewody Dr. Dziadosza — zakończono uroczystości.

Należy z całą bezstronnością stwierdzić, że piękny przebieg uroczystości miechowskich, w których wzięło udział przeszło 250 osób, świadczy o dużej energii i ruchliwości Zarządu Tow. Rzemieślniczego z Prezesem tegoż p. Ludwikiem Szafarskim na czele.

Szkolnictwo zawodowe.

Gimnazjum krawieckie.

Szkoła Zawodowa Żeńska Pol. Macierzy Szkolnej w Kielcach z nadchodzącym rokiem szkolnym 1936/37 zostaje przekształcona na czteroklasowe Gimnazjum Krawieckie.

Wpisy kandydatek do pierwszej klasy przyjmują kancelarja Szkoły (przy ul. Szerokiej 6) codziennie od 9 do 13.

Egzamin wstępny odbędzie się po wakacjach. Przyjmowane będą panienki, które ukończyły 6 kl. szkoły powszechnej.

Kursy gospodarstwa domowego będą nadal prowadzone przy Gimnazjum, na które przyjmować się będzie także kandydatki o niższym, niż wyżej podano wykształceniu.

Wydawnictwa.

Kazimierz Sokołowski „Rzemiosło”, Kielce, 1936, nakł. Izby Rzemieślniczej w Kielcach str. 134 i 1 nl.

Wydana świeżo pod wymienionym nagłówkiem nowa praca Naczelnika Wydziału Ministerstwa Przem. i Handlu, p. Kazimierza Sokołowskiego, tak samo jak i inne rzeczy, wyszłe z pod pióra tego zasłużonego Autora, odznacza się piękną i potoczną polszczyzną.

Cechuje ją przytem niezwykła, wprost rzadko kiedy spotykana, precyzja w wyświełaniu, określeniu i ostatecznym definjowaniu wielu zawiłych i trudnych pojęć, których dotychczas nikt tak gruntownie i dokładnie nie rozpatrzył i nie przedstawił.

Jednym słowem jest to praca o doniosłym znaczeniu dla naszego piśmiennictwa, dotyczącego spraw rzemiosła, która stanowić będzie jeden z najlepszych nabytków tej literatury.

Zresztą najlepiej i najdokładniej przedstawia wartość i zalety pracy p. Sokołowskiego, przedmowa, w jaką Prezydium tut. Izby opatrzyło „Rzemiosło”, a którą w całości poniżej się przytacza.

„W każdej dziedzinie odczuwamy potrzebę reform. Ta potrzeba zarysowuje się może w większym stopniu w odniesieniu do rzemiosła, które, pomimo ujawnionej w okresie kryzysu gospodarczego podziw budzącej wytrzymałości i umiejętności przystosowania się do nowych warunków produkcji i zbytu, przechodzi głębokie przesilenie. Przesilenie to zostało wywołane w znacznym stopniu brakiem należytego zdefinjowania pojęcia o istocie rzemiosła oraz określenia jego zadań i zasięgu w stosunku do narastających potrzeb współczesnego życia. W odniesieniu do przemysłu fabrycznego, handlu czy rolnictwa, mamy te pojęcia o tyle skonkretyzowane,

o ile pozwalają na to oczywisty ich charakter i granice, bardzo zresztą wyraźnie zarysowane; rzemiosło jest dotychczas pojęciem luźnym, o bardzo rozciągłej interpretacji, co stwarza dla tej dziedziny życia gospodarczego ramy albo zbyt ciasne, albo zbyt rozległe.

Praca p. Kazimierza Sokołowskiego, traktująca o rzemiosle, jego dziejach, strukturze, przejawach, zasięgu i drogach rozwoju, rzuca snop światła na te zagadnienia. Zwarta i przejrzysta konstrukcja tej pracy pozwala nawet nieprzygotowanemu czytelnikowi zorjentować się w obszernym materiale, starannie zebrany i ze znużeniem przedmiotu opisanym przez autora, w pięknej formie językowej, która, wpadając często w swadę pisarską, daje całość barwną i wysoce interesującą.

Traktując o rzemiosle, p. Sokołowski wyznacza mu odpowiednie miejsce na mapie gospodarczej Polski, wytycza jego granice, mówi o wzajemnym stosunku rzemiosła do innych dziedzin życia gospodarczego, sąsiadujących z rzemiosłem.

Przyczyny zatarcia tych granic znajdują treściwe omówienie w pracy p. Sokołowskiego, który, operując ścisłymi rzutami, dopuszcza możliwość rozszerzenia zasięgu rzemiosła, w rozumieniu prawodawczem.

Objęcie przez rzemiosło bezpiecznych dziedzin, leżących poza granicami rzemiosła i widniejących jako białe plamy na mapie, nada jednolitą barwę temu odcinkowi pracy gospodarczej, przejawiającej się w różnorodnych dotychczas formach, lecz jednakich pod względem zasadniczej treści oraz funkcji, jakie pełnią w organizmie gospodarczym.

Przechodząc stopniowo od rysu historycznego do czasów obecnych, poprzez ścisłą analizę pojęcia o istocie rzemiosła, autor wprowadza nas w obszernie potraktowaną krytykę dotychczas obowiązującego prawa o rzemiosle.

Tak skonstruowana praca pozwala na wszechstronne zapoznanie się z tem zagadnieniem, interesującym nietylko rzemieślników i działaczy gospodarczo-społecznych, ale i szerszy ogół społeczeństwa, przeważnie mało zorjentowanego w powodzi problemów, dotyczących naszego nieuregulowanego jeszcze życia gospodarczego.

W dobie opracowywania, tworzenia i naprawy ustaw, regulujących nasze stosunki gospodarcze, analiza krytyczna dotychczasowego stanu rzeczy, pozwala na wyciągnięcie ważkich wniosków, które poddane rozważaniom i dyskusji, dadzą obfity materiał do należytego sprecyzowania i ujęcia we właściwe formy tej tak ważnej i rozległej dziedziny naszego życia gospodarczego, jaką jest rzemiosło.

Tę pożyteczną i cenną, w szczególności dla świata rzemieślniczego, książkę, Izba Rzemieślnicza oddaje do rąk czytelników w nadziei, że spełni ona

swoje zadanie i przyczyni się do pogłębienia oraz wyrobienia krytycznego poglądu na problemy rzemiosła.

W końcu Izba Rzemieślnicza czuje się w obowiązku złożyć Szanownemu Autorowi gorące podziękowanie za Jego pracę, podjętą z tak dużym nakładem czasu oraz kapitału wiedzy i znajomości przedmiotu, zaofiarowanych Izbie bezinteresownie do publikacji.

Cena „Rzemiosła” wynosi 2 zł., które trzeba wpłacić do P. K. O. Nr. 66004.

Władysław Kozłowski. Najważniejsze podatki bezpośrednie. Warszawa, 1936, str. 56+2 nl. Nakładem Związku Izb Rzemieślniczych R. P. wyszła pod powyższym tytułem broszura pióra Naczelnika Wydziału tegoż Związku, opracowana na podstawie nowego ustawodawstwa podatkowego.

Broszura ta zawiera w sobie całość zagadnień, dotyczących spraw podatkowych, i powinna się znaleźć w ręku każdego rzemieślnika, zwłaszcza wybranego do Komisji Odwoławczej przy Izbie Skarbowej lub powołanego przez Izbę Rzem. na biegłego Urzędu Skarbowego.

W r. z. Związek Izb Rzem. wydał pracę p. Kozłowskiego p. t. *Najważniejsze podatki bezpośrednie* (str. 160 z tabl. przedstawiającą taryfę opłat stemplowych), która częściowo dziś stała się nieaktualną skutkiem ogłoszenia szeregu ustaw, dotyczących podatków, w nowym brzmieniu. Dużo jednak rzeczy zawartych w poprzednim wydaniu jest nadal aktualnych i dlatego nie zostały one na nowo przedrukowane, jak np. szczegółowe informacje o rzemieślnikach, powołanych na członków i zastępców członków Komisji Odwoławczych przy Izbach Skarbowych, projekt Samorządu Gospodarczego Rzemiosła, reforma ustawy o podatku przemysłowym, statystyka świadectw przemysłowych, zakres działalności organizacji Samorządu Gospodarczego w nowej Konstytucji i wiele innych.

Wobec tego na dobrą sprawę należałoby posiadać oba wydania. Cena 1 egzemplarza każdej z broszur wynosi tylko 60 gr. bez przesyłki. Nabyć je można w Izbie Rzemieślniczej w Kielcach, po uprzednim przekazaniu należności na PKO. Nr. 66004.

M. Jarnuszkiewicz: „Blacha czysto-cynkowa w budownictwie”, Katowice 1936, str. VI+139 oraz 171 rys. Nakładem walcowni „Blacha Cynkowa” w Katowicach wyszła z druku bardzo pożyteczna i na czasie rzecz pod w/w tytułem, jako „informator dla architektów, budowniczych, blacharzy i osób w budownictwie zainteresowanych”. Podręcznik ten opracował fachowo i zilustrował p. Mieczysław Jarnuszkiewicz, instruktor-mistrz blacharski.

Książka zawiera szereg cennych wiadomości dla osób mających do czynienia z blachą w budow-

nictwie, pojasnionych szeregiem dobrze wykonanych tablic i 171 ilustr.

Oprócz wstępnych wiadomości o blasze czysto-cynkowej i działów budowlanego i dekoracyjno-budowlanego, podręcznik podaje b. ciekawe i ważne informacje o barwieniu blachy i różnych osadach, na niej powstających.

Ważnym uzupełnieniem działu dekoracyjno-budowlanego jest załączenie wyników konkursów architektonicznych, urządzonych w r. 1932, na praktyczne zastosowanie blachy czysto-cynkowej w budownictwie i architekturze wnętrz.

Wydaniem tej książki walcownia „Blacha Cynkowa” b. się przysłużyła ubogiej w tej dziedzinie literaturze technicznej.

Nadto firma ta wydała jeszcze broszurę p. t. „Co i jak robi się z blachy czysto-cynkowej”, którą będzie przysyłać zainteresowanym za zwrotem kosztów własnych t. j. zł. 3, przekazanych na konto walcowni w P. K. O. Nr. 300.009.

Biuro tej fabryki mieści się przy ul. Stawowej 10 w Katowicach.

Rzemiosło w Nr. Nr. 19—23 podało następujące ważniejsze rzeczy: W pierwszą rocznicę (o Marszałku Piłsudskim), Zagadnienia szkolenia w rzemiośle (referat Posła p. Dr. Jahoda-Żółtowskiego), Uchwały Ogólnopolskiego Kongresu Rzemiosła Chrześc. w Warszawie (w d. 20 kwietnia r. b.), Stworzenie rzemieślniczego ośrodka dyspozycji w Ministerstwie Przem. i Handlu (o przemianowaniu w tem Ministerstwie Departamentu Przemysłowego na Departament Przemysłu i Rzemiosła), Ogólnopolskie Targi Rzemiosła w Poznaniu (m. in. na str. 16—17 ustęp p. t. „Stoisko B. O. H. R.-u przy Izbie Rzemieślniczej w Kielcach”) — w Nr. 19.

Serce Wodza Narodu u stóp Matki, Trzeci Zjazd Rady Związku Izb Rzem. R. P., źródłowy artykuł pióra znanego historyka, prof. Janusza Iwaszkiewicza z Wilna, p. t. *Sprawa emerytury Jana Kilińskiego*, Uroczystości żałobne rzemiosła na Sowińcu (w których wziął też udział w imieniu Izby Rzemieślniczej w Kielcach jej Dyrektor P. Mgr. Grz. Axentowicz), Rezolucja I-go Ogólnopolskiego Kongresu rzem. chrz., Sprawy branżowe, Kontrola obrotu towarowego, Kwalifikacja prawno-przem. wyrobu pudełek oraz Konferencja mistrzów kamieniarskich (z całej Polski) — w Nr. 20.

Poroniony pomysł (spowodu art. Dr. L. Oberlendera p. t. „Wielki i mały przemysł w Izbach Przemysłowo-Handlowych”), Targi-Wystawa Rzemieślnicza w Łodzi, Z komisji dla oddymiania miast (o urządzeniu palenisk, kominów i t. p.) — w Nr. 21.

Pan Prezydent Rzeczypospolitej Profesor Ignacy Mościcki, „Najwyższy Cel” Mowa Naczelnego Wodza, gen. E. Śmigłego Rydza, Z 22 posiedzenia Zarządu Związku Izb Rzem. R. P., Akcja budowlano-

terenowa B. G. K., Wybór zawodu a bezrobocie — w Nr. 22.

Na marginesie artykułu p. K. Sokołowskiego (Nacz. Wydziału w Min. P. i H. omawiającego krytycznie stan obecnej organizacji gospodarczej rzemiosła), X-lecie urzędowania P. Prezydenta R. P., Rzemiosło chrześcijańskie złożyło hołd ks. kardynałowi Kakowskiemu, Nadzwyczajna sesja Sejmu, Konferencja w Funduszu Pracy, Z XXIII posiedzenia Zarządu Zw. Izb Rzem., Termin płatności zaliczek na poczet podatku przemysłowego od obrotu przez przedsiębiorstwa prowadzące prawidłowe księgi handlowe, W sprawie przedkładania Ministerstwu Skarbu zarządzeń o charakterze interpretacyjnym oraz ogólnych w zakresie podatków bezpośrednich — w Nr. 23.

Międzynarodowa współpraca rzemiosła przez W. G., Sprawa chałupnictwa, Ułamkowa znajomość rzemiosła, 800-lecie Łowicza (Co widzieliśmy na wystawie rzemieślniczej?), Wystawa rzemieślnicza ziemi Chelmskiej i Szkolnictwo zawodowe a przesady społeczne — w Nr. 24.

Pamiętkowy Numer Gazety Przemysłowo-Rzemieślniczej. Specjalne numery Gazety Przemysłowo-Rzemieślniczej, kongresowy i sprawozdawczy, poświęcone wielkim dniom rzemiosła chrześcijańskiego w Warszawie, znajdują się na składzie w Izbie Rzemieślniczej w Kielcach i są do nabycia w cenie 1 zł. za oba numery, które są sprzedawane *tylko łącznie*.

Oba numery są bogato ilustrowane i zawierają wszystkie przemówienia, wygłoszone podczas Kongresu, oraz powzięte na nim przez rzemiosło rezolucje.

Izba Rzemieślnicza sądzi, że numer ten będzie miłą pamiątką dla rzemieślników, którzy brali udział w Kongresie, i że nie potrzeba chyba zachęcać do kupna tego numeru.

Pragnący otrzymać ten numer muszą wnieść 1 zł. do P. K. O. Nr. 66.004.

Biuletyn Informacyjny Biura Organizacyjno - Handlowego przy Izbie Rzemieślniczej w Kielcach.

Wystawa Świętokrzyska.

Wystawa Świętokrzyska w Kielcach, urządzona w gmachu P. W. i W. F., cieszy się znacznym powodzeniem.

W dniu 15 maja r. b. wystawę zwiedzali szczególnie p. Wojewoda Dr. Wł. Dziadosz i p. Generał Zulauf, oprowadzani przez Dyrektora tut. Izby Rzem. p. Mgra G. Axentowicza i Dyrektora Wystawy p. pułk. Krukowskiego, którzy udzielali wszelkich objaśnień.

Zwiedzający interesowali się żywo stoiskiem tut. Izby, obrazującym wytwórczość rzemiosła z terenu Gór Świętokrzyskich.

Dotychczas Wystawę zwiedziło 140 wycieczek w tem 2 polskie z Czechosłowacji i około 5.000 osób. Wystawa zostanie zamknięta w d. 1 lipca b. r.

Wystawa p. n. „Mebel i Wnętrze” w Bydgoszczy.

W d. 14 czerwca r. b. nastąpiło w Bydgoszczy otwarcie wystawy p. n. „Mebel i Wnętrze”, która trwać będzie do 14 lipca t. r.

Jest to pierwsza w Polsce wystawa poświęcona meblarstwu, która ze względu na wysoki poziom przemysłu drzewnego w Bydgoszczy powinna zainteresować tutejszych stolarzy meblowych

Wystawa Przemysłów Metalowego i Elektro-technicznego w Warszawie.

Izba Rzemieślnicza w Kielcach przypomina jeszcze raz (ob. Biul. Inform. Nr. 5, str. 13—14), że w czasie od 11 sierpnia do 23 października 1936 r. odbędzie się w Warszawie pierwsza Wystawa Przemysłów Metalowego i Elektrotechnicznego. Celem jej będzie zobrazowanie obecnego stanu tych działów rodzimej produkcji i uwydatnienie ich możliwości rozwojowych na przyszłość, na tle całokształtu życia gospodarczego kraju.

Rzemiosło, zrzeszające w swej grupie metalowej kilkanaście tysięcy warsztatów, reprezentujących 15 różnych zawodów, a zainteresowane również i partycypujące w znacznej mierze w przemyśle elektrotechnicznym, stanowi w ramach obu przemysłów silny odłam pokrywający w wysokim procencie zapotrzebowanie rynku wewnętrznego. To też nie do pomyślenia jest urządzenie wystawy wymienionych przemysłów bez udziału rzemiosła. Musi ono wystąpić na niej masowo, jako odrębna grupa w tym celu, aby zarówno jakością, jak i różnorodnością eksponatów zademonstrować swe możliwości produkcyjne. Jest to konieczne tembardziej, że nie mając możliwości, jak wielki przemysł, występować przy każdej nadarzającej się sposobności wystawowej, mało jest znane szerszemu ogółowi, a również czynnikom miarodajnym, wskutek czego wielkie zdolności potencjonalne pozostają niewyżyskane ze szkodą dla gospodarstwa krajowego oraz z wielką stratą dla samego rzemiosła.

Wystawa przemysłów Metalowego i Elektrotechnicznego pomyślana, jako wielki przegląd do-robku tych przemysłów i ich zdolności rozwojowych, musi być jednocześnie rewją rzemiosła grupy metalowej, elektrycznej i radiowej. Rewja ta, ekspozycja artykułów wykonanych umiejętną ręką rzemieślnika polskiego i opartych o rodzimy kapitał, winna wy-

maciejówki i rogatywki sukienne w kolorze granatowym dla woźnych, 14) 1447 kompletów ubrań (bluza i spodnie) dla robotników w kolorze granatowym, 15) 118 par spodni w kolorze granatowym dla robotników, 16) 100 kombinezonów w kolorze granatowym dla mechaników, 17) 2 ubrania kombinowane ceratowe dla robotników, 18) 4 komplety ubrań (bluza i spodnie) impregnowane w kolorze zielonym, 19) 10 kombinezonów z kapturami z materiału impregnowanego — tornistrowego, 20) 5 par spodni do butów z sukna „marengo“, 21) 42 peleryny z płótna gumowego (sklejonego) obszerne, długie z kapturami, 22) 730 par rękawiczek trykotowych o pięciu palcach dla robotnic Nr 6, 7, 8, 9 i 10, 23) 1600 par rękawic brezentowych, impregnowanych na lewą rękę, 24) 600 par rękawic b ezentowych o 3-ch palcach, 25) 5 czapek pilotek (asortie), 26) 1097 беретów wełnianych w kolorze granatowym, 27) 5 kurtek skórzanych (ze skóry cielęcej) w kolorze czarnym na podszewce, długości 75 cm., 28) 13 kożuchów długich ze skór baranich, wyprawy dębowej o włosiu czarnym, krytych sukrem w kolorze „marengo“ z kołnierzami futzanymi, obszernych z futrem w rękawach, 28) 14 półkożuchów z rękawami i kołnierzami wyprawy dębowej, o włosiu czarnym, długości 75 i 80 cm., 29) 4 kożuchy długie dla szoferów w-g opisu, jak wyżej w poz. 28, 30) 20 kożuchów długich wartowniczych, ze skór baranich, o czarnym włosiu, wyprawy dębowej, 31) 185 par butów filcowych, ciepłych do kolan, obłożonych do połowy skórą juchtową, 32) 27 burek (bundy) z kapturami, długich, dla wartowników.

Blizsze szczegóły odnośnie wzorów i rozmiarów odzieży ochronnej otrzymać można w Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego w Warszawie, ul. Leszno Nr. 1, u urzędnika informacyjnego w godzinach od 11-ej do 13-ej.

Poniżej przytacza się ogłoszenie zamieszczone w Monitorze Polskim Nr. 209 z dnia 12.IX. 1935 r., w którym są podane bliźsze szczegóły, dotyczące warunków przetargu.

Oferty na materiały i ubrania ochronne winny zawierać wykonanie zarówno z tkaniny lnianej, jak i bawełnianej (2 warjanty). Wyroby wełniane winny zawierać 45% domieszki wełny krajowej. Oferta winna zawierać: 1) cenę za jednostkę wraz z opakowaniem franco magazyny Dyrekcji Monopolów w Warszawie, 2) terminy dostaw, 3) termin ważności oferty nie krótszy, niż na 1 miesiąc. Do oferty należy dołączyć: 1) kwit na złożone wadium w kasie Dyrekcji P. M. S. w Warszawie, ul. Leszno Nr. 1 lub wpłacone do P.K.O. na rachunek bieżący Dyr. P. M. S. Nr. 30500, w wysokości 2% od ogólnej sumy ofertowej w gotówce lub papierach wartościowych, zgodnie z obwieszczeniem

Min. Skarbu z dn. 9 lipca 1934 r. „Monitor Polski“ z dnia 10 lipca 1934 r. Nr. 155 (wadium oprocentowaniu nie podlega, zwrot zaś jego w razie nieutrzymania się przy przetargu uskuteczniiony będzie bezzwłocznie), 2) deklarację o poddaniu się skutkom prawnym złożenia oferty, 3) odpis rejestru handlowego z ostatnich 7 dni, 4) zaświadczenie o wysokości posiadanej Pożyczki Narodowej, 5) próbki oferowanych materiałów (w 3 egzemplarzach), opatrzoney stemplem firmy i wym. 40 X 40 cm. Oferta i deklaracja winny być podpisane zgodnie z rejestrem handlowym. Oferty w 3-ch jednobrzmiących egzemplarzach w podwójnych kopertach opieczętowanych, zewnętrzna koperta bez firmy nieprzejrzysta, należy składać w Dyr. P. M. S. w Warszawie, ul. Leszno Nr. 1, do godz. 12-ej dn. 25 września 1936 r., z napisem na kopercie zewnętrznej: „Oferta na przetarg na odzież ochronną z dnia 26 września 1936 roku”. Oferty nieodpowiadające jednemu z powyższych warunków, względnie złożone po oznaczonym terminie, nie będą rozpatrywane. Deklaracja jest do otrzymania u urzędnika informacyjnego w godz. od 11-ej — 13-ej, względnie może być wysłana pocztą.

Dyrekcja Państw. Mon. Spir. zastrzega sobie prawo zmiany podanych ilości oraz dowolnego wyboru oferenta bez względu na cenę oferty, podziału zamówienia, względnie anulowania przetargu w części lub całości bez podania motywów.

Osoby życzące sobie ubiegać się o którą z powyższych dostaw, winny złożyć dokładne, wiążące oferty C. H. R. za pośrednictwem B. O. H. Ru przy tut. Izbie Rzemieślniczej. Jednocześnie zwraca się uwagę zainteresowanych na zamieszczony w niniejszym Biul. Informacyjnym art. p. t. Pośrednictwo C. H. R. w otrzymywaniu dostaw.

Dział pośrednictwa pracy.

Pan Marjan Szczygłowski, ślusarz, zamieszkały w Pińczowie, przy ul. Zwirki i Wigury, poszukuje pracy.

Pp. samoistni ślusarze, którym potrzebna jest siła pomocnicza i którzy ewentualnie mogliby zaangażować p. Szczygłowskiego, są proszeni o łaskawe powiadomienie o tem tut. Izby Rzemieślniczej.

Tr e ś ć: Marszałek Piłsudski (z portr.) str. 1—2.

Rocznice. Z posiedzenia Izby Rzem. w Kielcach. P.P. Ministrowie Górecki i Starzyński członkami honorow. Stow. Rz. Chrz. Z działalności biura Izby Rzem. w Kielcach. Działalność opiniodawcza: Zdobnictwo. Spółdzielnia Bazar Rzemiosła. Bursa Rzemieślnicza w Kielcach. Okólnik Nr. 5. Od Zarządu str. 2—6.

Informacje i porady str. 6—12.

Kronika Rzemieślnicza str. 12.

Szkolnictwo zawodowe str. 13.

Wydawnictwa str. 13—15.

Biuletyn Inform. Biura Org.-Handl. przy Izbie Rzem. w Kielcach str. 15—20.

Dział pośrednictwa pracy str. 20.

IZBA RZEMIEŚLNICZA W KIELCACH

PREZES:

(—) Edward Balcer.

DYREKTOR:

(—) G. Axentowicz.

Druk zakończono dn. 20 czerwca 1936 r.

Druk. Kieleckiej Spółki Wydawniczej, ul. Sienkiewicza 16.